

En vergonya i sense por

Anem a fer front a una nova singladura, en la porta del 25 aniversari nos preparem en este relax ben humorat que l'estiu nos proporciona. El trenc enguany per la pèrdua de Pepe Navarro "El bonico" i home de bones mans per a procurar el be, nos deu estimular per a que aprofitant el temps que tingam o nos deixe la sabuda Providència, escrigam allò que pensem rectament que degam deixar dit.

El Dinar de Mig Any d'enguany en "ca Júlia" ben animat de poble, menjat a gust i begut en bona mida, quedà graciós, mes que en el concurs de microrrelats d'humor posterior, dos o tres relats se'n passaren de to -per al meu gust i que això no ixca del rogllet-, ara voreu qué té nivell i poc més o manco mida ¿10 ringlons?

Deixem com sempre a la caloreta el testimoni del premi per al cabanyaler Aymemir que si no fora ya consagrat i guanyador, enguany optaria al "De l'any", pero no es tracta d'acumular, sí de triar. Ad ell triàrem i els demés nos quedem "triats".

MICRORRELAT GUANYADOR: CORREGUDA DE BOUS.

L'alcalde de Benifotrem, un compromissari que dia saber de tot, tenia la tara de lluir unes orelles de a pam, per lo que l'oposició li dia l'Orellut. Un dia, en les festes del poble i per guanyar prestigi, l'Orellut digué de fer una correguda de bous i feu montar un rogle de carros voltant l'ajuntament a l'antiga usança. I com no pagava ell que pagava el poble, llogà a "El Chiquet de la Bacora", un torero tan famós que sabia de bous lo que les vaques. Pero eixe dia ¡che! ¡el Bacora feu una faena de mel! Tant que el poble cridava: ¡l'orella! ¡l'orella!. Tant insistiren que el secretari li digué a l'alcalde: Trau el mocador i dona-los l'orella. A lo que l'Orellut respongué: ¡I una merda!. I el secretari insistint: ¡Va, che, dona-los l'orella! ¡Pensa en els vots!. Tant insistí que l'alcalde trau una faca de la bojaca, s'agafa l'orella en el mocador i...¡chas! Se talla l'orella i li la tira al públic dient: ¡Tingau desgraciats! ¡Pero mentres yo siga alcalde ací no se fan més corregudes de bous!.

Josep Albert Aymemir i Casasús

Una vespra de Tots Sants

Yo treballava de visitador mege, una vespra de Tots Sants li portí a un doctor, en l'ambulatori de la Creu Coberta, un fàrmac que m'havia demanat. Complida la comanda i com era matinet, vaig acostar-me al propenc cementeri per a aviar la sepultura dels meus majors. El dia era grisenc i trist, havia plogut i negres torrellons amenaçaven més pluja, mes en aplegar estava tancat encara i al poc obrí la porta un funcionari en cara d'enterrador, els tornets gemecaren com protestant per hora tan intempestiva. El camí estava solitari i el ventijol fea murmurar els alts ciprers, sorpresos per la meua visita. En aplegar vaig aviar la làpida, substituint les flors per atres més fresques. A l'iniciar unes oracions oí que chistaren darrere de mi, al no vore a ningú notí un esgarri en l'esquena, serà l'aire, pensí, al poc una atra crida m'aborronà per complet, fent que passara del Parenostre al Glòria en un sopols. A l'anar-me'n notí un tiró en el camal i al baixar la vista viu una mà descarnada agafant-me des d'una fossa mentres una veu cavernosa em dia: - ¿Tu no treballes en un laboratori farmacèutic? - ¡Sí, pero amolla que soc cristià i home de be! -Escolta, ¿i no portes res per als cucs?.....

Joan Antoni. Alapont

¿Anacronisme?

És un fet situat fòra de temps. Diríem de l'emperador Neró que era un fill *de...* -no goge acabar en lo que tots penseu, per si en son temps se dia d'una atra manera, ad aquells que, no tenint res millor que fer, boten fòc a sa mare- D'estos també n'hi ha per a tornar de negre panerola el sostre de lo que fon tot un "Siglo" del comerç "valenciano", que volen i tot, per no voler a sa mare.

Dut a la lliteratura d'aquella época ¿qué vos pareix si relatàrem que els bombers romans arribaren tart, perque de la quadrigabomba tiraven cavalls desmayats, havent desviat el senador de tanda la dotació per a palla a la seua bojaca, o que els sindicats declararen folga de mànegues arrugades?. Ara ¿podran per compromís els hereus del Neró catalino gastar uns euros solts en chiulits per a ensordar-nos o nos defendrem de cremats polítics? ¿Quàn la poca vergonya serà anacronisme?

Vicent Ramon Calatayud

La denúncia

La dòna entrà sofocada en el reté dels municipals. Roges les galtes i respirant atrotinadament. El guàrdia la feu assentar-se, intentà calmar-la i li demanà qué li ocorria. Vinc a posar una denúncia. ¿A qui i perquè? Al mege de l'ambulatori. Per faltar al respecte a una persona major, ¿que puc ser sa mare! i haver-ho fet amparant-se en l'intimitat de la consulta. Açò pinta roïn, concedí el municipal. ¿I cóm ha segut?. Vorà: Havia pres hora per a la visita. Tinc un gran refredat, me fa mal el pit, el cap me vola i la tos no me deixa rossollar. Ha passat el temps, que este home funciona a càmara lenta i quan per fi me toca, li conte lo que me passa, me fa destapar-me per a auscultar-me, i en mitat de la faena se lleva l'escoltador de les orelles i m'amolla: Anem a vore ¿vosté esputa?. ¡A mi! Que tinc tres fills, dos nets i mai he donat res que dir. Passant-me els botons de la brusa li he contestat: Això la seua senyora que yo soc molt decent, i me'n vaig a denunciar-lo. I ací me té.

Mª Jesús Coves

I volava...

Com una lluidora milocha s'envolava l'imaginació buscant un microrrelat chamarrusquer per al mig any; en passes rítmiques i trages cridaners volava el "Chimo" fester, fent ballar ,feliç,a tot lo món; front al Chimo de les Arenes, un garbí traïcioner feu que volara el tapadescapotables del Chimo morellà; l'Altra Mònica que volava tan alt com un trencaossos li cantava al nuvi esmonyidiç ...Chimo el torero i la nóvia... o Chimo vine ací, nos farem dos llimonaes a tu que no t'agrà el vi...; jorn a jorn volava el "Chimorro" castellà i valencià en veus d'apessebrats tertulians fent chança i cruel escarni de València; hi ha qui alertava en que les noves autoritats voldrien fer volar les normes d'El Puig...Chimo,¿no eren de la RACV?; volant volant han tingut molts més vots els que volen posar a València en el comú que els lluitadors per un Poble democràtic, quan tots afermen ser valencians o anar avant, junts, units...en perfecta anarquia, clar; un esglayador vol de TV nos mostrà les revellides i patètiques figures de Cebrià Ciscar i Pasqual Mollà, corca i parca per a la llengua valenciana...mentres ací, creant i creent, volem plenets d'esperança.

Aureli López

Un malentés en el casal

Complint la sana costum en contades comissions de fer llectura del llibret, acceptí el repte d'intentar que els fallers se quedaren ancorats en les cadires i no ixqueren al carrer a beure o fer barrets. Mentrimentres desgranava les escenes, intentant en canvis de veu i gests de complicitat que ningú s'alçara, per damunt de les ulleres no deixava de vore un anar i vindre dels jóvens posant cartells per totes bandes al temps que l'auditori feya escoltetes a cau d'orella en un somriure maliciós, que yo començava a dubtar de si era per les brofegades que eixien dels meus llavis o pels cartellets penjats. Acabada la tasca mamprenguí a llegir-los: Fan falta peladores de naps. Millor pelar els grossos, és més ràpit. Qui matineja, tria nap. Deixa al marit en casa i baixa a la festa de la pelada, Chiques, el nap vos espera. I unes atres sentències per l'estil, Tot seguit - com m'apretava el cos- aní al retret, i una vegada aponat en la tassa, al vore l'espill d'enfront me quedí estupefacte. Enrecorda-te'n, si vols, tu també pots pelar naps. I per si açò fora poc, a l'eixir de l'escusat escoltí al president enmig d'un rogle de dònnes, dient-los: Ya sabeu que demà, tant Rafa, com Miquelo, i el Roig, posaran naps de tota classe a la vostra disposició. Ya no poguí contindre'm més i preguntí escarotat ¿Recollons, demà que passa ací? I enmig d'una sonora carcallada vaig sentir a cor: Que anem a guisar arròs en fesols ¡I NAPS! per a tota la barriada. Puix res, yo pelaré els ràvens i que no falte l'ensalada.

Manuel Lagardera

Els calcetins de Paco

València. Anys xixanta, Yo formava part d'un grup de quatre o cinc amics, del que destacava per sa condició de bromiste, Paco. En dit grup, a part del referit subjecte i de qui els parla, solia afegir-se a sovint Miliet, que era un chicon al que li faltaven uns quants apretons de tornell per a ser posseïdor d'una ment normal. Segons referia ell, sa mare li advertia abans d'eixir de casa que no anara pels poblats marítims, puix estaven plens de lladres. Per tal motiu evitàvem l'anar, pero un dia, acodírem al cine Merp, i Miliet nos acompanyà. Paco sofrí una menjada de calcetins, que ocorria quan les sabates els engolien cap a la punta del peu. I tingué l'idea de mostrar els peus i dir: "Miliet, ta mare tenia raó. Sí que són lladres ací, perque mira: M'han furtat els calcetins." A lo que Miliet, posant cara de favot respongué: "¡És de veres! Ya vos ho dia yo. Te'ls han furtat... ¡i sense llevar-te les sabates!

Rafael Melià Castelló

¿Dèu...? !!Puix Dèu;;

Me toca idear un relat de **dèu** llinees, que puc fer-lo igual en **dèu** minuts com en **dèu** hores. Igualment podria escriure'l a les **dèu** del matí o a les **dèu** de la nit. En ell, parlar si és el cas, dels **dèu** manaments o tal volta de la camiseta del gran Mario Alberto **Kempes**. També me'n puc anar per ahí en **dèu** canons per banda i si la cosa es posa lleja, pagar l'obligat **delme** i amagar-me. Podria passar el temps dotorejant al llegir el "**dèu** menuts" o fent un solitari... en la baralla de cartes, procurant tancar per norma en la **sota**. En qualsevol cas, he de fugir sempre dels **decimals** i lluitar pel menys gravós **dèu** per cent d'iva cultural. Si al remat no embafe en tanta **decena**.... I vos agraden els reglons, poguera ser que em donareu **matrícula d'honor** i ser el guanyador quasi furtiu d'estos microrrelats. Moltes gràcies i...¡¡ ADEU ¡!

Ernest Olmos i Sabater

El picoret

No tinc idea de qué escriure, estaria davant d'un paper en blanc hores i hores. Pero, ¡ai, ui!, quina picor, ¿qué m'haurà picat? Además, note alguna cosa que em puja i ara... em baixa..., i puja, ¡ai, ui! ¡Quina sensació! ¡En l'aixella! Pero no veig res. ¡En el melic! ¡Ai, mare!, a vore si se me cola dins. És que note perfectament cóm corre pel meu cos, ¡ui!, ara per l'esquena. ¡Per l'amor de Deu, quin defici! Permeten que pegue una ullada..., ¡per fi t'he vist! Con que..., una puceta, ¿eh? ¡Aaai!, pero ¿a on vas ara? ¡No, queta, queta, no baixes ahí! t'ordene que ixques immediatament, açò és territori privat! T'ho ordene, no, t'ho pregue, no, no, ¡t'ho imploree!, ¡ai, ai, ai! Pero, ¿vols parar de menejar-te, mala puça? ¡Bis, bis, bis, pita, pita, pita!, vine carinyet, ¿vols un pastíctet? ¿No? Val, tu guanyes, aguaita't i pren açò que tant vos agrada a les puces.

-¿Qué és? ¡Pam!

Ramiro Gómez

Viçantet Camesllargues

Aixina era conegut en tota la contornada. Contaven les males llengües que l'estiró dels quinze anys li l'havia provocat la deficiosa de sa mare. Les yayes peladores del poble afirmaven haver vist al pobre de Viçantet lligat de braços i cames en lo llit, i als seus progenitors estirant u de cada peu per a forçar lo que la genètica no anunciava. Viçantet, clar, era collidor. Era especialment bo en collir figues i bacoques: juny i setembre eren mesos de faena abundant i ben pagada. Viçantet, entre figa i figa, sospirava per uns atres fruits tendrals i saborosos que encara no havia tastat. I és que ninguna chicona volia ballar en ell, perque totes li arribaven a l'altura del melic. Viçantet Camesllargues era infeliç: volia ser baixet. I pensà una solució. Posar-se a remulla tota una nit, per a encollir-se com la roba de cotó. Dit i fet: se n'anà al corral del tio Batiste, omplí d'aigua un enorme tonell, se despullà i s'estacà dins, quedant-li només el cap fòra de l'aigua. Tota la nit en vela passà Viçantet d'aquella guisa. En trencar el dia tirà a eixir, pero no hi havia mans: s'esvarava i no conseguia traure el seu llarguerut cos del barril. Sòrt que aparegué Pilareta, la filla de Batiste, que li acostà una escala per a que poguera eixir, una volta vençuda la vergonya de que aquella innocent chicona el vera nuet... Hui, Viçantet i Pilareta són una felíç parella de novençans. Des de llavors, contem les males llengües que les cames no eren lo únic que Viçantet tenia llarc...

Òscar Rueda

La lletra perduda .

Chimo era un home lleig, d'uns quaranta o cinquanta anys, calp i en fabulós mostacho que no amagava ni molt ni manco el gancho més gran que he vist en ma vida. El seu cos, esquàlit i melsut com una anchova putrefacta, donava un aspecte chaparro i dantesc a unes cames tortes com corchees sense sò. Natural de Bechí, segons diuen les chafarderes del barri, era pobre i sense un chavo. Este mamarracho, que vivia en una menuda chabola, sempre vestia en una chamberga molt llarga recoberta de més greix que la safa d'una churrera. Baix d'eixa front infinita, els seus ulls eren com cuchilles àvides de sanc, sempre buscant una presa que alimentara el desig que fea temps a soles calmava la ducha. I quan ya pareix que el choriç anava a eixir a escena ¡Che! ¡Fotre! Si són les dotze i mija i este cachalot encara va en chancletes i he quedat en Ernest per a vindre en coche al dinar de la AELLVA. Vos he de deixar perque els escritors més fardachos no esperen a ningú quan el dinar està en taula.

P.D. Tampoc vullc perdre'm l'aperitiu d'abans perque m'han dit que hi ha clòchines i és que m'enchisen...Fins ara amics.

Sito Sanchis

¡¡Che...!! Pero ¿tu sopes ací?

Prenent café en el bar oí a Ramon comentar a un grup d'amics: “L'últim any que estiguí en França, en la verema, Nicole, la filla del propietari de la finca, pel fet de que la colla de veremadors érem tots valencians i ad ella li agradava anunciar el menú diari en la nostra llengua, anava tots el dies darrere de mi preguntant-me el nom dels aliments en valencià: “¿Ramon açò cóm es diu en valencià?”; i yo li responia: “fideus i ous”. Acabant de dinar, ella nos dia: “Esta nit per a sopar tindrem sopa de fideus i ous fregits”. Un bon dia mostrant-me un conill me preguntà: “¿Ramon açò cóm es diu en valencià?”, i tan fart me tenia, que li vaig contestar: “Això es diu GAT, i lo atre tomata”. En acabar de dinar, quan encara estàvem tots en la taula Nicole anuncià: “Esta nit per a sopar tindrem: ¡gat fregit en tomata!”. Quan a l'hora de sopar em dirigia cap al menjador, els companyons de la colla em preguntaren: “¡Che! Pero... ¿tu sopes ací?, nosatres se n'anem al bar del poble”. Yo els diguí: “Estic massa cansat per a caminar fins allà”. Aquella nit emulant al Sangonera, me vaig fotre sèt o huit bracets de “gat” fregit, i un pa de quart sucant en la tomateta... i vos jure que estaven de mort.

Manolo Garcia Miró

En tancar l'edició d'este Cresolet, encara nos quedaven per rebre els texts dels microrrelats de Josep Furió, Donís Martin Albizúa i Donís Salvador. Per eixe motiu, llamentem no podem publicar-los.

Senyal de que han desconectat molt del món en estes vacances. ¡Enhorabona!